

87. Duchovní zárodky.

Duchovní zárodky! Již často jsem o nich mluvil, vysvětloval jejich vývoj a cestu. Řekl jsem také, že pozemští lidé se vyvinuli z duchovních zárodků. Je to tedy váš vývoj, který zde vylíčím.

Dnes chci vám alespoň poněkud přiblížit začátek vašeho uvědomování.

Ve své poslední přednášce mluvil jsem o druhém, nižším oddělení v duchovní části stvoření, v němž duchovní nemohli vzniknouti jako ihned zralí, nýbrž museli se vyvíjet z dítěte.

Z této části nepocházejí vyvinutí pozdějšího stvoření, k nimž patříte i vy, nýbrž teprve z určité sraženiny odtamtud, která nemá dost síly, aby se bez vnějšího popudu sama vyvíjela.

Tato sraženina se skládá z duchovních semen, z duchovních zárodků, z nichž pak vycházejí vyvinutí lidské duchové všech hmotností.

Tato těžší sraženina snáší se z duchovní části stvoření a vstupuje tím do bytostného kruhu, který obklopuje hmotnost.

Nemluvím tu ještě o dějích přitahování, prožhávování a s tím spojených proměn záření, jak je to podmíněno zákony stvoření, nýbrž chci vám říci jen o *pomocnících*, kteří jsou při tom činní a o jednotlivých událostech, které vám mohou dát srozumitelný *obraz*.

Jen tím, že vám ukáži pevné *formy* ve svém líčení, můžete si pak sami představit něco zcela určitého, co přibližně odpovídá skutečnosti a dopomůže k pozemskému porozumění.

Nechci tedy vysvětlovati, *jak* se vše pohybem podle přírodních zákonů uskutečňuje, nýbrž jak se to při tom formování *jeví!*

V bytostném kruhu, do kterého se duchovní zárodek ponořil, jsou bytosti velmi různých druhů. Nejsou navzájem promíseny, nýbrž stojí opět v jednotlivých úrovních nad sebou, podle druhu činnosti, kterou vykonávají.

Přicházejíce z duchovna, nacházíme na nejvyšším místě kruhu zázračně jemné, ženské bytosti, které se zachvívají v paprsku lásky a čistoty. S mateřskou péčí ujímají se přicházejících duchovních zárodků, zahalují je bytostnými plášti a takto zahalené, ještě úplně nevědomé duchovní zárodky předávají dřímající do rukou jiných ženských bytostných, které stojí blíže jemné hmotnosti.

Tyto opět halí zárodky do druhé schrány, zase jiného druhu, podobného okolí, v němž se samy nacházejí. Takto opět o něco těžší zárodky jsou doprovázeny dolů k nejvyšší vrstvě jemnohmotnosti.

Všechny tyto jemné, ženské bytosti *podporují* svou pomocí zákonité a samočinné děje. Jsou dokonale krásné a v dřívějších dobách bývaly mnohým lidem známy, protože se jim mohly tu i tam někdy ukázati. Byly nazývány dobrými vílami, které se dobrotivě starají o vyvíjející se lidské duše.

Na hranici jemnohmotnosti očekávají opět jiné ženské bytosti příchozí duchovní zárodky, aby je dobře *opatřovaly*. Mimo to jsou tu i ochranné bytosti mužského druhu, které se však nezabývají opatrováním, nýbrž pozitivnější činností.

Tak je duchovní zárodek obklopen a pěstován bytostnými pomocníky. On sám, ještě nevědomý, následuje svou touhu po sebe uvědomění. Postupuje stále dál, až v jemnohmotnosti narazí na takovou

hutnost, která již nedovoluje pokračování tohoto neuvědomělého postupu. Sestup dolů se tu zastavil. Duchovní zárodek musí očekávat procitnutí k vývoji než bude moci postupovati dále.

To je opět zcela přirozený děj, podmíněný druhem okolí, ale veliký bod obratu pro duchovní zárodky. Tyto nacházejí se nyní v takové úrovni jemnohmotnosti, jejíž hutnost je zdržuje. Tím je učiněn konec neuvědomělého postupu.

Jsou tedy náhle měkce uloženy ve vrstvě, která jich nepustí dále. Jen procitlé, zcela slabé, ale přece již vědomé chtění může vyvinout sílu k dalšímu pochodu, v němž je nutno poznávati okolí.

Právě zde musím své vysvětlivky zpomaliti a kráčet velmi pozorně kupředu, aby si lidé mohli zformovati správný obraz a aby nebylo možno ničeho přesunovati.

Neboť zde, kde duchovní zárodky na své prvé neuvědomělé pouti musely zůstat doslova trčet v jakési zcela určité hustotě jemnohmotnosti, protkané bytostným prouděním, odehrává se velmi mnoho důležitého pro lidského ducha. Je to důležitý bod na cestě ponoření se do hmotnosti za účelem vývoje a rovněž tak důležitý bod na zpáteční cestě vzhůru po zralosti, dosažené vývojem.

Právě tato vrstva je velmi důležitou hranicí v bytí lidského ducha. Proto chci u ní zůstati déle a říci o ní více.

Lidskému duchu, který vystoupil až sem, jeví se tato úroveň jako nezměrně vysoká a podivuhodně krásná. Leží tu před našimi zraky zalita mírným světlem, které se zdá mírné a přece je mnohem jasnější než zář našeho slunce zde na zemi, světlem, jehož paprsky probouzejí, pomáhají a posilují.

Celá úroveň vypadá jako jediná nekonečná zahrada. Jedna kvetoucí zahrada za druhou řadí se k sobě do nedohledných dálek. Všechny jsou naplněny krásnými květinami všech velikostí a druhů. Něžné bytosti pečují o jejich růst a vážné mužské postavy je chrání a střeží, řídí a dohlédají mezi záhony.

Kol kolem stojí kvetoucí besídky, zvoucí k odpočinku a osvěžení a ... k tichému blaženému rozjímání.

Hutnější hmota, tvořící půdu, je jemnohmotnost, která zastavila duchovní zárodky a zadržela je zde na jejich pouti.

A pak se stane zázrak: bytostný plášť, do kterého jemné ženské bytosti zahalily každý duchovní zárodek při jeho výstupu z duchovní říše, vyvíjí se zde pod zářením této úrovně, zakotven v jemnohmotné půdě a ošetřován bytostnými pěstounkami v nádhernou květinu, v jejímž kalichu duchovní zárodek odpočívá a ve spánku stále víc a více zesiluje.

Přes všechnu jemnost této úrovně je tu přece jen hrubší druh účinků než v duchovní říši a tak, jsa silnějším zněním veškerého pohybu a dění burcován, může se duchovní zárodek při zcela určité zralosti v rozpuku poupěte současně probuditi k ponenáhlému uvědomění. Toto pozvolné uvědomování není však ještě sebe vědomí.

Od vědomí probouzejícího se ducha až k sebe vědomí dozrálého ducha je ještě veliký krok!

Zvíře je také vědomé, ale ne sebe vědomé! Tím se však teď nebudeme zdržovati.

Rozpuk poupěte je tedy vyvolán přirozenou a samočinnou cestou a to zráním duchovního zárodku. Zvukem rozpuku probouzí se současně duchovní zárodek k vědomí o bytí.

To jsou děje, které později budou moci být vysvětleny zcela přesně ve všech podrobnostech, aby se v nich našla zákonitost, která v nich je a která dává všemu prostotu a přirozenost, jak je to možno poznati vždy v celém stvoření.

Květina, v jejímž kalíšku duchovní zárodek zrál, potřebovala jen jednu část bytostné schrány duchovního zárodku. Druhá část zůstala kolem duchovního zárodku a procitnutím vzala na sebe lidskou formu dítěte. Leží tedy při rozvinutí poupěte v kalichu květiny pěkně zformované dítě v lidské podobě.

Také zde musím opět vložit několik poznámek, než budu moci pokračovat:

Dosud procházel duchovní zárodek ošetřováním *dvou* různých ženských bytostí, dříve než přišel do rukou zahradních pěstounek. Oba druhy můžeme nazvati vílami. První, která se duchovního zárodku ujala ihned při jeho výstupu z duchovní říše, zahalila ho jemným pláštěm z nejjemnějšího druhu této úrovně či tohoto kruhu, druhá opět jiným zcela jiného druhu.

Duchovní zárodek měl tedy při svém uvíznutí v jemné hmotnosti již dvě rozličné schrány, které přijal z rukou vil. Tedy dva dary dobrotivých vil.

Z tohoto děje vznikly později povídky o darech, které dobrotivé víly vkládají do kolébky dětem.

Zevní schrána vyvíjela se tedy v hutnější jemnohmotnosti pod probouzejícím zářením v ochranné poupě květu a jemnější vnitřní schránka zformovala se ihned při procitnutí jako maličké tělo lidské podoby. Proč se jemnější schrána musela zformovat v *lidské tělo* vám ještě vysvětlím.

V mém Poselství jsem již řekl, že uvědoměním *ducha* vzniká také lidská forma, protože zvláštní druh ducha podmiňuje lidskou formu.

To je řečeno ve velkých rysech. Nyní musím i toto vysvětlení rozšířiti a poukázati na to, že při tomto procitnutí duchovního zárodku k prvnímu uvědomění se zárodek ducha sám ještě neutváří jako lidská forma, nýbrž jen něžná bytostná schrána, kterou obdržel od první víly.

Tato schrána přijímá lidskou formu, protože procitnutí duchovního zárodku tuto schránu byť i nevědomě již prozařuje. Protože je tedy, i když nevědomě, *duchovně* prožhavena, přijímá z toho důvodu samozřejmě také druh, jímž byla prožhavena, to jest lidskou formu.

Duch sám však dostává teprve pozvolna ve svém *sebe* uvědomování na své pouti hmotnostmi lidskou formu, více nebo méně pěknou, podle druhu a cíle jeho vývoje. Při tom se také přeformují jeho vnější bytostné a jemnohmotné schrány.

Jen ve vědomém stavu duchovního zárodku je však bytostná a jemnohmotná schrána *vždy krásná*, protože může být teprve sebe uvědomováním ducha, který tím dostává také svou svobodnou vůli, nějakým způsobem *přetvářena*!

Promyslete tuto větu velmi pečlivě. Najdete v ní mnohá rozluštění.

Najdete při tom také vysvětlení, proč všechny bytosti, které vědomě slouží Boží vůli, jsou bez výjimky velmi krásné a dokonalých postav. Je to proto, že mají v sobě duchovní, ale nemohou však svojí tvářností měniti falešně jdoucím sebe uvědomováním.

V tomto vysvětlení najdete také rozdíl v tom, co jsem dříve označoval velkým souhrnným pojmem „bytostné“. Dnes poprvé ukazuji zcela určité odstupnění, které však může být zase dáno jen v hrubých rysech, abychom nešli příliš do šířky.

Jsou bytostní, kteří mají v sobě duchovní a vědomě slouží vůli Boží. Jsou také jiní bytostní, kteří mají v sobě jen bytostné, jimž duchovní chybí. K těmto posledním patří na příklad zvířata.

Abych předešel hned z počátku zbytečným otázkám, řeknu ještě, že musíme bytostné pomocníky ve stvoření rozdělit do mnoha stupňů, aby tomu lidé mohli správně porozumět. Učiním tak vždy jen od případu k případu, jakmile se k tomu naskytne příležitost. Tím to snadněji pochopíte. Později si to lidé budou moci sami z Poselství sestavit.

Nyní chci ještě říci, že také mezi bytostnými, v nichž je duchovní, mohou být různá rozdělení. Největší část jich slouží *jen vůli Boží* a je naprosto neodvislá od všeho ostatního.

Malá část však, daleko vzdálená od světlých výšin a svou činností úzce spojena s nejhrubší hmotností, jako gnomové a tak dále, může býti tak jako mnoho jiného přechodně ovlivněna v hrubohmotnosti žijícími vyvinutými lidskými duchy. Avšak nyní byla možnost této činnosti lidskému duchu opět *vzata* a tak i tito malí bytostní pomocníci stojí v této době jen ve službě vůle Boží a to po dobu soudu i po dobu trvání tisícileté říše.

Nemohu se však ještě zabývatí těmito podrobnostmi, protože bych vás příliš odvedl od základních rysů. Chci nejprve dáti vám *základní vědění*, jež by vám dalo oporu, které nutně potřebujete ke vzestupu a ke zdokonalení svého ducha, k jeho dozrání pro světlé výšiny.

Všechno ostatní musí zatím zůstat stranou až bude po velké očiště. Až do té doby není času na podrobnosti, které vedou do dálek, nad nimiž by se vám zatočila hlava!

Máte se nejprve *zachrániti* z bludišť falešného chtění všechno vědět lépe. To je pro vás nyní to nejnutnější; jak to vy sami později poznáte.

Nesmíte ovšem brát všechno příliš pozemsky, utvoříte-li si obraz o těchto dějích. Pozemská tíže tu přece nikde není. A přesto najdete události podobných druhů také v této *hrubé* hmotnosti na zemi.

Pohledte jen na motýla, který se vyvíjí pod ochranou kukly a roztrhne ji, jakmile k tomu dozrál.

Ochranná schrána duchovního zárodku dostává formu květiny, která se musí spojením s vlastnostmi půdy v jemnohmotnosti vyvíjeti. Také každé Proč a Jak dá se zcela přesně vysvětliti podle zákonů tak, že poznáte proč právě to musí být jen tento druh a forma a nic *jiného*.

Bude třeba ještě několikaletého vysvětlování, aby se došlo tak daleko, že vy lidé pak udiveně poznáte velkou jednoduchost, která se sice v tisícířých obměnách objevuje ve stvoření a přece je ve všech věcech vždy zcela přesně tatáž a vyvíjí se podle *jediného* základního zákona.

Překvapení seznáte, že těžkosti poznání vznikly jen z vás. Vy sami jste je připravili a vše si tak ztížili. Vy sami jste šli oklikami a bludnými cestami, které vás musely unavit a zavedly vás tak daleko, že bez pomoci ze Světla již vůbec nemůžete dosáhnouti cíle!

A přece by vám domýšlivost vašeho rozumu nebyla zahrála tak zlý, ale dobře zasloužený kousek umělého zmatku, kdybyste se dali v dětské důvěře vésti Světlem. Byli byste pod tímto věrným vedením lehce a rychle došli k plné zralosti a to cestou, na které vás čekaly jen radosti.

Nyní to však máte velmi těžké, protože všechny kameny, kterými jste si cestu zaházeli, musíte nejprve sami odkliditi. Nemůžete se také náraz skokem vrátiti na pravou cestu, nýbrž musíte všemi oklikami a bludnými pěšinkami projít až zpět k místu, kde jste sešli z pravé cesty a teprve tam můžete po ní kráčet dále.

Proto jsem vás musel následovati na všech vašich oklikách a falešných cestách, abych k vám došel, vás zavolal a pak ty, kteří poslechli mého volání, pečlivě přivedl zpět; protože vy sami již nejste schopni vyjít z těchto bludišť.

Nemohl jsem přijít přímou cestou ze Světla k vám, nýbrž jen po vašich *vlastních cestách*, jestliže jsem vám chtěl pomoci.

Brzy tomu všemu také budete rozumět. Poznání všeho už není od vás daleko. Pak vám také bude všechno mnohem lehčí.

I když je v tomto stvoření *všechno* důležité a má svůj smysl, přece je tu pro vás přímá linie, která může sloužit pro vaše uvědomování jako opora a po níž můžete jistěji kráčet vzhůru.

A jen tuto oporu chci vám dát *napřed*, protože jí nutně potřebujete. Dnes jsem vám ukázal zcela nový obraz úrovně, která pro vás pozemské lidi je vlastním východiskem a hraje proto velkou úlohu. Víte nyní, *jak* se probouzíte a *kde* k tomu dochází.

A tato úroveň, která vám zprostředkuje a umožňuje vstup do světa a poskytuje vám tak základní kámen vašeho vlastního bytí jako člověka, je také velmi důležitá pro zralého ducha, který se ve smyslu Boží vůle správně vyvinul a jest schopen vzestupu.

Jako zde rozkvete první schrána v lidské formě, tak opět zralý duch odkládá tuto stejnou schránu na této úrovni, tu první schránu, která je pak při vzestupu tou poslední!

Zůstane zde na této úrovni, aby se opět rozešla, rozložila, rozplynula ve stejném druhu, z něhož kdysi vznikla jako dar víly.

Ale tato schrána zralého ducha přináší s sebou nové síly, osvěžuje a posiluje stejný druh, protože byla správným, vzestupným smyslem sebe vědomého ducha silně prožhavena a nese toto žhnutí v sobě! Tím je tento druh schrán v kruhu bytostného kolem hmotností stále více zesilován a může mnohem silněji a lépe pomáhat novému bytí a procitání mnohých zárodků lidských duchů.

Po odložení poslední schrány jemné bytostnosti odchází duch jako takový sebe vědomý z této úrovně zahrad opět zpět do duchovní říše, kterou kdysi opustil jako spící nevědomý duchovní zárodek, jdoucí jen za svou neurčitou snahou po vývoji, která vychází z touhy po uvědomění.

Usilujte o to, pozemští lidé, abyste dozralí směli vejít do říše ducha! Budete tím pak spojeni s *těmi*, kteří se mohli vyvinout v duchovním, aniž by se byli museli nejprve ponořit do hmotností.

Nebudete také pak méně silní než oni; neboť vy jste překonali mnohé překážky a v námáhách tohoto překonání stali jste se plameny! A bude tam z vašeho příchodu tak veliká radost, jak to bylo již naznačeno podobenstvím o ztraceném a opět nalezeném synu.